

Pilar Rahola

En Jordi
i el
drac petaner

CONTES A LA VORA DEL FOC

Il·lustracions de César Barceló

Estrella Polar

Pilar Rahola

En Jordi
i el
drac petaner

CONTES A LA VORA DEL FOC

Il·lustracions de César Barceló

Estrella Polar

Estrella Polar

© del text: Pilar Rahola, 2021

© de les il·lustracions: César Barceló, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2021

ISBN: 978-84-1389-056-2

Dipòsit legal: B. 16.473-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

A decorative red ribbon graphic with the word 'ÍNDEX' written in bold black capital letters across its center.

ÍNDEX

Dent de Foc	13
La Clau dels Quatre Forats	31
L'Ànima de la cova	55
La Pedra de la Veritat	75
El Guardià dels Llibres	97
L'Ogre de l'Arbre Vell	121
Els quetzalcoatlus	147
L'Arc de Sant Martí	165

DENT DE FOC

Vet aquí un drac que era tan petit i nyicris, que tenia vergonya de dir que era un drac, perquè semblava un ratolí escarransit.

Vivia a la cambra d'un nen que es deia Jordi, però mai sortia de la muntanya de peluixos, perquè en Jordi mai el triava.

Era groc, del color de la caca de conill, i no sabia treure foc per la boca. «És clar, soc tan lleig que no em volen», i se sentia molt trist.

A vegades, a la nit, la panxa li feia enrenou i li sortien uns pets tan forts, que tenia por de despertar en Jordi.

Prrrrrr, pataprrrr, prrrpataprrrr, i vinga petar, i els altres peluixos s'enfadaven i el renyaven: «Vols parar, tros de quòniam!, que volem dormir!». Però els pets volien sortir, i ell no sabia què fer.

«Sempre seré un drac lleig i petaner», es deia, i pensava que ningú se l'estimaria.

Una nit se li va escapar el pet més gros que mai havia fet, prrrrrpata prrrpapataprrrrr, i aquell gran espetec va despertar una veu fonda que sortia de sota el llit d'en Jordi i feia molta por.

–Qui és el ximplet que fa aquest soroll? Que vol que el converteixi en un gripau? Grrrrrrrr, on ets gamarús, capsigrany, enze dels mil dimonis?

–Tu, tu, ai, però tu qui ets?

–Soc el magnífic Rodibert, el follet dels somnis, i ningú gosa despertar-me. Què t'has cregut, tros de suro, vols que et converteixi en un cuc amb tres banyes?

–No, no, perdona, perdona. És que no em puc aguantar els pets.

–I com et dius, petaner?

—El nen Jordi em diu Paf, perquè la seva àvia li canta una cançó d'un drac màgic que es deia Paf i, com que soc un drac, em diuen Paf. Però no m'agrada gens. No és un nom de drac valent, és nom de cadell.

—Hum, podries dir-te Boca de Flama, o Flamarada, o Foc Rogent. Deixa'm pensar. Hum, a veure, ja ho sé, et diràs Dent de Foc.

—Dent de Foc, oh, aquest sí que és nom d'un gran drac. Però no semblo un drac. No sé treure foc i soc groc i faig molts pets. Quin drac fa pets?

—Sí, tens raó, ja ho veig. Doncs, hi haurem de fer alguna cosa.

—Sí? Què pots fer?

—Mira, Dent de Foc, tot això et passa perquè vius en el món de les persones grans. Has d'entrar en el món dels nens petits, i allà seràs un gran drac.

—Un gran drac? I trauré foc pels queixals? I faré por? I pets, faré tants pets?

—Pets..., sí, potser sí..., hi ha molts dracs petaners, però si fas pets, seran com trons i faran petar les pedres, de forts que seran, i tu seràs un gran drac i no tindràs aquest color groc de caqueta d'ocell.

—I com entraré en el món dels nens petits?

—Jo t'hi faré entrar. Vine. Dona'm la mà, bé, una d'aquestes potetes esquifi-

des; noi, sí que ets escarransit. Va, vine, agafem-nos i vigila, que encara et marejaràs.

I dit i fet, el follet Rodibert va agafar una pota del drac i va dir les paraules màgiques: «Si al món dels somnis vols entrar, en Rodibert t’hi portarà. Patam patum, això fa pim pum».

Aleshores, una boirina blanca va encerclar el petit drac i va començar a rodolar tan de pressa, que va quedar ben estabornit. A poc a poc es va anar refent i, quan va obrir els ulls, es va quedar impressionat.

Estava en un prat molt gran ple de plantes i de flors de color blau. Hi havia violetes, hortènsies, flors de gessamí i roses, però també arbres petits i grans, i tots eren blaus.

Al fons de la vall hi havia un castell amb muralles i tres torres tan altes, que semblava que arribaven al cel.

I el castell també era blau, i l’herba, i els ocellets que volaven per tot arreu, i fins i tot eren blaves les abelles que xuclaven el nèctar de les flors.

En Dent de Foc no s’ho podia creure i, quan va voler preguntar al follet on era, va veure que havia desaparegut. «Estic sol!», va pensar esporuguit, i quan va posar-se dret va adonar-se que tenia unes potes molt grosses.

–Oh! Em dec haver convertit en un gran drac?

Nerviós, va anar corrent cap a un llac que hi havia al costat i quan s’hi va veure, no s’ho podia creure. Era un drac enorme, amb uns ulls grossos i foscos i una boca que podia menjar-se una casa sencera.

«Podré treure foc?», va preguntar-se, i, dit i fet, va obrir la boca, va deixar

anar un gran bram, que va fer tremolar la terra i del seu interior va sortir una gran flamarada damunt l'aigua de l'estany.

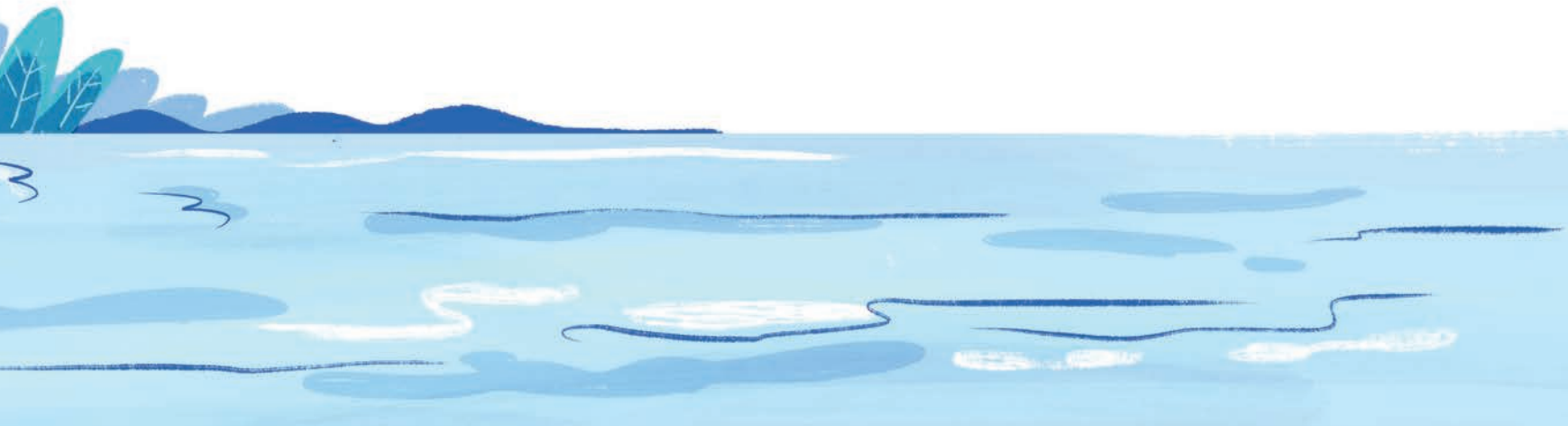
–Qui ets tu, d'on has sortit, per què fas foc?

En girar-se va veure el seu nen, en Jordi, que s'hi apropava, sorprès.

–Soc el teu drac Paf, però aquí em dic Dent de Foc, perquè soc molt fort i trec foc per la boca.

–Tu ets el meu drac de peluix? El drac lleig i esquifit que em va regalar l'àvia Pilar? T'has fet molt gros. Com has arribat aquí?

–M'hi ha portat el follet dels somnis. Diu que aquí puc ser el drac que vulgui.

–Ah, ja ho sé, estàs dins del meu somni, és clar, per això ets un gran drac, i tot és blau.

–Somies en blau?

–Sí, no, depèn. Avui he somiat en la terra dels blauets, que tot ho pinten blau, perquè és un color que m'agrada molt. Daixò..., Dent de Foc, podria pujar damunt teu i volar?

–Crec que sí. Provem-ho.

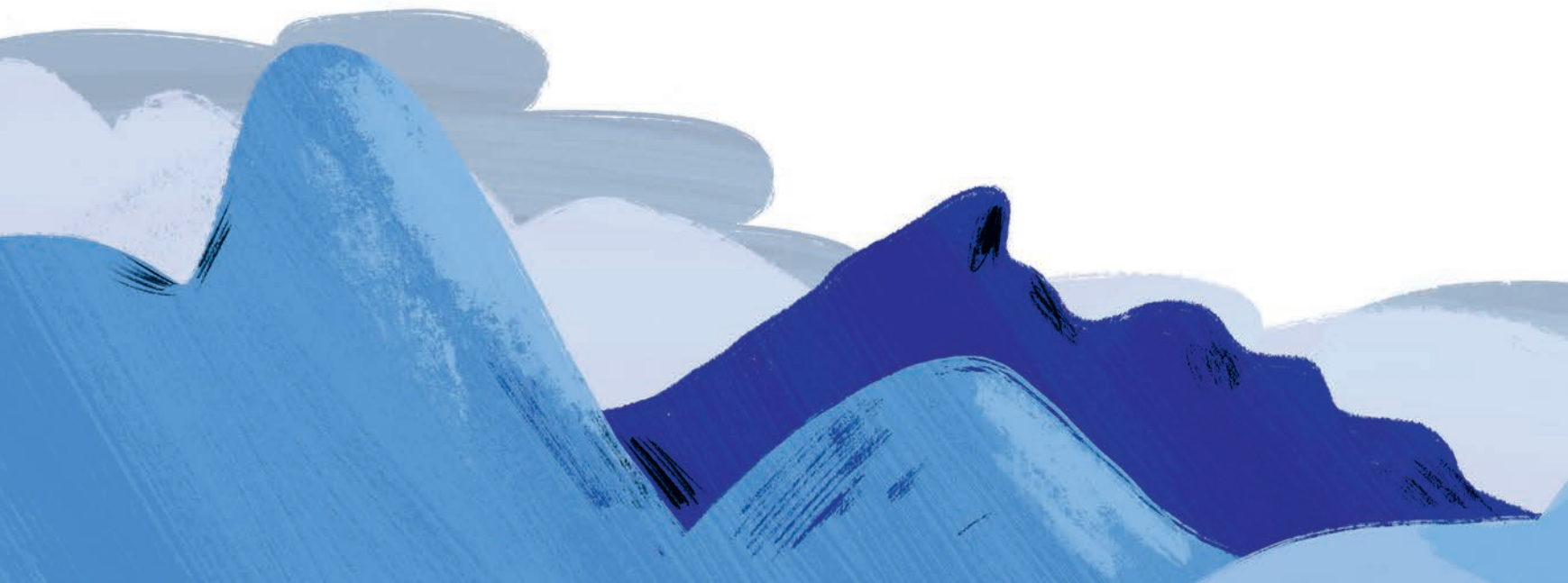

I, d'un saltiró, va pujar damunt del drac. En Dent de Foc va desplegar les ales i, sense saber com, va començar a volar i volar, i de tant en tant treia grans flamarades. En Jordi deia «Visca!, visca!» i se sentia feliç. Per fi tenia un amic de somnis amb qui viure grans aventures.

–On vols que anem, Jordi?

–Al castell de les tres torres. Allà hi viu un bruixot que ha encantat la Clau dels Quatre Forats. És la clau que obre el país dels dinosaures, i ara el bruixot ha fet màgia amb la clau, i el país sencer i tots els dinosaures han desaparegut. Dent, ningú sap on són. Els hem de trobar. Vols que anem a rescatar dinosaures?

–Dinosaures, oh, i tant! Som-hi.

I amb un gran bram i l'espetic de les ales, en Dent de Foc i en Jordi van volar cap al castell de les tres torres per lluitar contra el bruixot i salvar el país dels dinosaures.

I vet aquí un gat, i vet aquí un gos, i vet aquí que el conte ja s'ha fos.

